

TATÁR SÁNDOR

Elaggni (majd) milyen (lesz)?

TATÁR SÁNDOR (1962) Törökbalint

Lesz olyan (s ha igen, megrémülök-e,
 ha – *már hogyha* – észreveszem, vagy a magára
 sokat váratott bölcsesség jelének fogom tartani?),
 hogy nem veszem majd a fáradságot, netalán
 – nem bízva benne, hogy sikerülhet – nem merek
 a mindenkori helyzetéhez-pillanathoz illő
 új mondatokat szerkeszteni, csak az előregyártott
 (nyilván erősen véges) készletből gazdálkodom,
 s ilyképp csak akkor szólok meg,
 ha olyan helyzet adódik elő, amelyhez
 van raktáron kész mondatom?

(Ritkán tehát

– vagy éppen gyakran és sokat [csak nem odaillően],
 mert dezorientált emlékezetemnek
 minden helyzet ismerősnek tűnik?)

És olyan lesz-e, hogy majd újraírom
 a régi-régi verseimet, anélkül,
 hogy rajtakapnám magam (hisz ahhoz
 rájuk kéne ismernem), csak éppen
 gyengébben, félresikerültebben,
 de én mégis – hogy *egyáltalán* megy még,
 hogy föl tudok állni az asztaltól egy elkészültnek
 s önmagam előtt vállalhatóknak vélt vers után –
 úgy fogok örülni neki, mint majom a csörgősipkának,
 üveggyöngynek bennszülött?

S az vajon az agylágyulás biztos jele lesz
 vagy csak előrelátással párosuló gyakorlatiasság,
 ha éjjel felriadok álmomból, mert
 alig pislákoló tudatomat is föllármázza a rémület:
 hogy elfelejtettem kikészíteni
 a másnap belélegzendő levegőmet?

Bagatellek

Óvodakerítésekénél ólalkodik.
 Vigyáz: mintha csak véletlenül
 torpanna meg és nézelődne.
 Tudja, sokat kockáztat: a tettenérést.
 (pedig) Nem pedofil – *magányos*.

Újra levélszőnyeg az aszfalton:
 vastag; nem szárad fel alatta
 a tegnapi eső.

Hová vezet?

Na mégis, hová? Ahová még
aranykéz-korokban hívták el a költőt.

Maszkos emberek a metrón:
borítékos sorsjegyek
Nem választok / veszek (tudom,
van, akinek adrenalinfröccs a lutri, de);
nekem bejöttek a hozzám közelállók:
nem kísértem Istent.

Kabát, póráz, kulcsok – megérkeztél;
minden a helyére kerül. Erre való
a fogas meg a cipősszekrény teteje.
Bár reménytelen rendet tenni,
azért tudjuk és valljuk: *jó, ha a világban rend van.*
És a pórázt sem kell utálni-kárhóztatni.
Csak vállalni tudd mind a két végét.